

zdrobire de inimă, cu înfrânare, și cu toată altă rea pătimire. Iar cealaltă parte a canonului vorbește despre obicei și scumpătate, pentru care vezi la subînsemnarea canonului al 12-lea al întâiului sinod. Și pe tâlcuirea canonului 102 al sinodului 6.

CANONUL 4

Despre trigami (de trei nunți), și poligami (de multe nunți), același canon l-am rânduit, care este proporționat. Și pentru digami (de două nunți), adică, pentru digami (un an). Iară alții doi ani. Iar pentru trigami în trei ani, de multe ori și în patru ani îi aforisesc. Și pe una ca aceasta o numesc, nu nuntă încă, ci poligamie, iar mai ales curvie muncită. Pentru aceea și Domnul au zis samarinencei celei ce schimbase cinci bărbați, pe care ai acum, îi zice, nu este al tău bărbat (Ioan: 4,18). Fiindcă nu mai sunt vrednici cei ce au căzut din măsura nunții a doua, să se cheme cu numirea bărbatului, ori a femeii. Și am apucat obicei la trigami, aforisire de cinci ani, nu din vreun canon, ci din urmarea celor obișnuite mai dinainte. Dar trebuie a nu-i opri cu totul pe ei de la Biserică. Ci ai învrednici ascultării în doi ani, ori în trei ani. Și după acestea a li se da voie, a sta împreună, iar de împărtășirea bunului a se feri. Și așa arătând întru ei oarecare rod de pocăință, să se așeze la locul împărtășirii.

TÂLCUIRE

Pentru a treia nuntă rânduieste canonul acesta zicând: că Părinții cei vechi, pe nunta a treia nu o numesc nuntă ci poligamie (și poate că înțelege aici pe Părinții cei din Neocezareea, care în canonul al treilea, înmulțite nunți numesc pe nunta a treia). Ori mai bine a zice curvie nu întinsă către fiecare muiere, ci strânsă către o muiere. Deci pe unii ca aceștia, unii îi canonisesc deopotrivă cu cei de două nunți. Adică fiindcă pe cei de două, unii un an îi canonisesc, iar alții doi. Pentru aceasta pe cei de trei, în trei și în patru ani îi canonisesc. Însă din obișnuirea celor mai dinainte, și nu din vreun canon, aceștia cinci ani se canonisesc. Însă să nu se scoată din Biserică, ca cei ce afară de ușă se tânguiesc. Ci doi ani, sau trei, să asculte Scripturile, și apoi să stea cu cei credincioși, fără a se împărtăși încă doi ani, întru care arătând roduri vrednice de pocăință, să se împărtășească.

CANONUL 5

Dintre eretici cei ce la ieșire (din viață) se căiesc trebuie a se primi. Însă a se primi adică, nu fără judecată, ci cercându-i, de arată adevărată pe hotărârea pocăinței. Și de au rodurile care mărturisesc pe sânguința ce au spre a se mântui.

TÂLCUIRE

Fiindcă unii nu se dumireau, de se cade a se primi ereticii, pocăindu-se la sfârșitul vieții lor, răspunde sfântul prin canonul acesta, că se cade. Însă nu fieștecum, ci să-i cercăm, de se pocăiesc cu adevărat, și lasă dogmele lor cele ereticești, și de arată roduri de pocăință.

CANONUL 6

Curviile canonicilor să nu se socotească întru nuntă, ci prin tot chipul să se rupă împreunarea lor. Că aceasta și Bisericii este de folos spre întărire, și ereticilor nu le va da apucare asupra noastră, cum că prin voia de a păcătui tragem către noi.

TÂLCUIRE

Canonul acesta rânduieste, că dacă oarecare canonici, adică ierosiți, și clerici, și monahi, și monahii fecioare, ar curvi cu vreo față, să nu se ierte de arhiereu, a se cununa, și împreună a viețui. Ci să se despartă; chiar și de ar apuca să se cunune. Că a se despărți, folosește bisericii, ca nu și alții să ia pildă a face asemenea, și vrednicia ierosirii și a monahiceștii făgăduințe să se defaime. Și ca să nu afle și ereticii apucare de a ne cleveti, că pentru aceasta lăsăm pe unii ca aceștia să rămână să viețuiască în